

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Vasen.

Citation: Richardt, Chr.: "Vasen.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 201.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-workid79408/facsimile.pdf> (tilgået 08. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

Vasen.

En Kunstner stod engang ved Smelteovnen;
det skønne Kar, hans Skaberevne danned,
det skal nu støbes, nu i denne Time.
Han havde ikke sovet mangen Nat
ved Tanken om sin end ufødte Skat:
det gjælder, om hans Form er rigtig stillet,
det gjælder, om hans Brændsel vil slaa til,
om let og lydigt Malmen smelte vill
thi mægtigt er hans Værk, — i Kæmpe-Maal
han formet har en underdelig Skaal,
og mellem Nymfer, mellem Løv og Blomster
hans Vasc bæere skal et Gudebilled,
dannet af Mesterhaand: en skøn Apollo
med Solen som en Glorie om Panden, —
o maa nu Billedet paa Vasens Væg
blot træde frem i rene, klare Præg!

Der staar han hos den høje Form, paa Stigen,
mens Blæsebælgen puster, Ilden øges;
nu kun et Tegn — og Formens Dække loftes,
og alt det hede, glødende Metal,
som nu i denne Time støbes skal,
udgyder sig i fulde, varme Strømme,
som i et Persekar de røde Druer.
Ja, Formen fyldes; Vasens Fod og Bugning
de maa nu lystre smukt hans Kunstnersnikk,
og runde sig saa ganske som han vilde.
Det lykkes for ham; just i denne Stund
maa hans Apollobilled lønligt fødes,

og vinde Skikkelse fræden opad,
alt som den tunge Strøm derinde stiger.
Ja nu er Gudens Bue kommet frem!
nu Haand og Arm! nu Skulder, Hals og Hoved!
han veed det, skjøndt han ikke skuer dem, —
velkommen Fostersøn, velkommen — Himmel,
nu mangier kun det Øverste mod Randen,
kun Lokkerne, kun Glorien om Panden!

Han seer til Ovn. Ilden blusser lystigt,
og smelter lydig hvad den smelte skulde,
de blanke Masser, han lod kaste i den.
Men er der nok Metal — det sortner for ham,
mon han har regnet rigtigt — vee, hvis ikke!
Nej, Nej der er ej nok, der fattes noget, —
Afsted! Og som en Rasende han styrter
ind i sin Bolig, fulgt af sine Svende.
»Dér, dér! tag Fadene, tag Kar og Kruse
Alt hvad her er af Tin, — men skynd Jer, skynd Jer!
Nej meer endnu — tag Lamper, Kandelabrer,
Alt hvad her er af Bronze, skynd Jer Svende!
Nej Holdt, tag Sølvet med, de svære Skaaler,
vælt det i Ovn, før det er forsilde, —
det gjælder Glorien om Apollos Hoved,
det gjælder Kunstnerglorien om min Pande!«

Og som i Vanvid flyver han tilbage,
mens Blodet stormer heftigt ham til Hjertet,
langt raskere end nu Metallet flyder.
»Hæld i! Hæld i!« Og fra Stilladsets Tinde
han kaster, vælter Tin og Sølv og Bronze,

alt som det rækkes ham af rappe Hænder.
Til sidst han raaber: »Intet er før kostbart!«
og river sig sin bedste Skat fra Brystet,
sin tunge, gyldne Kjæde, Fyrstegaven:
»Gaa med, sæt Glansen Du i Glorien!«
Saa daaner han. Men Formen langsomt fyldes,
alt som det nye Malm af Ilden smeltes,
mens Svendene sec til i lydløs Taushed.
Og da han vaagner af sin Feberhede,
paa Lejet, hvor hans Svende havde bragt ham,
afkølet selv, som nu hans dyre Støbning,
og gjør sig stærk,
og vakler hen at see sit stolte Værk,
alt medens Formen tages fra hinanden:
da skuer han med henrykt Faderøje
sin Vase blinkende i Solens Straaler,
og fra dens Runding, mellem Løv og Blomster
i faste, uudslettelige Præg,
med Gloriens Straalelinjer klare, nøje,
sin Gudeskikkelse den stolte, høje!

Jeg læste noget Saadant om en Kunstner.
Da bad jeg i mit Hjerte: Giv, o Gud,
naar ved din Aand Du vil mit Hjerte danne,
og efter Sønnens Lignelse mig støbe,
at jeg maa villig række Alt Dig hen,
hvad til dit Naadeværk Du maa begjære:
Alt, Sølv og Guld, og Liv og Lyst og Lykke
Og lade al min Egenvilje smeltes
i Prøvelsernes Ildovn — om Du vil det —

til Tro og Haab og lydig Kjærlighed,
til fulde, varme Strømme Du kan bruge!
Støb til dit Rige af min Sjæl et Kar!
Men, ømmer jeg mig ved at give fra mig
den Malm Du kræver, ræddes jeg for Ilden,
– jeg veed det, veed det: Intet er for kostbart!
O fyld da efter med din rige Naade,
at Jesu Billed dog maa vorde synligt!
Tag Hjertets Blandings-Erts for Sølv og Guld
Urene Slagger tag for ædle Malme!
Ja *mindre*, Herre! — thi som Abraham,
der bad for Sodomas Ugudelige,
maa jeg bestandig sætte Budet ned. —
En lille Tro, en fattig Kjærlighed,
et bange Haab, en Længsel mod dit Rige,
tag dem for Lydighed og Kraft og Reenhed,
og nøjes for en Vase med et Lærkar!
Thi da din Hellige paa Korset døde,
da selv Du sagde: Intet er for kostbart!
Var det da ej, fordi din Kjærlighed
i *Leret* vilde Sønnens Billed møde?

Spirerne.

I bløde Spirer bag Hegn og Gjærde,
der vel er danned' som grønne Sværde,
men dog maa svaje for Vind og Vejr, —
hvor fik I Magt til at vinde Sejr?